

Når storbyen trækker

Ikke alle jobsøgende psykologer kan bryde op for at finde beskæftigelse, hvor de ledige job er flest. Løntilskud blev løsningen for Signe Klifoth, der ikke magtede at sige storbyen farvel.

Over en periode har Psykolog Nyt bragt beretninger om, hvordan nyuddannede psykologer har brudt arbejdsløsheden ved at søge til det såkaldte udkantsdanmark. Men hvad gør psykologen med familien, som stortrives på Vesterbro, med kæresten og vennerne, der ikke vil savnes, eller blot med manglende mod til at rykke teltplæne op?

Selv talte jeg for ikke så længe siden med i statistikken for arbejdsløse psykologer i københavnsområdet, der ifølge Dansk Psykolog Forening aktuelt udgør 6,2%, hvor landsgennemsnittet er 4%. Studiet havde ikke ligefrem øget min faglige selvtillid, og jeg følte mest af alt, at jeg kunne stille flere spørgsmål om psykologi, end jeg kunne svare på.

En ting var jeg dog ikke i tvivl om, nemlig at jeg ville arbejde i psykiatrien og allerhelst med spiseforstyrrelser. Områder, jeg havde beskæftiget mig en del med i løbet af studiet og i specialet – det sidste havde jeg skrevet i samarbejde med et voksenpsykiatrisk afsnit, der behandler spiseforstyrrelser i Region Hovedstaden.

Det kom derfor som en gave fra himlen, da jeg blev tilbudt ansættelse i offentligt løntilskud selvsamme sted.

Fungerede som mesterlære

Stedet har erfaring med at ansætte psykologer i løntilskud, og der var derfor en tydelig ramme for forløbet, som kom til at strække sig over et år.

Min ansættelse blev indledt af en måneds introduktion, hvor jeg fulgte de andre behandlere til gruppeterapi, individuel terapi, pårørendesamtaler og forsamtaler. Desuden blev der afsat tid til feedback på journalskrivning. På den måde så jeg, hvordan der var en tydelig ramme for og helhed i behandlingen, og samtidig at alle behandlere havde deres helt personlige stil, som jeg kunne låne fra, da jeg fik mine egne opgaver.

I det efterfølgende år var jeg bl.a. co-terapeut i en bulimigruppe med en meget erfaren psykolog, der samtidig var min supervisor. Dette fungerede som en slags mesterlære, hvor jeg, samtidig med at jeg selv var terapeut, kunne lære af ham og efterfølgende, når gruppeterapien var slut, havde lejlighed til at stille spørgsmål og få feedback på mine interventioner.

Ud over at jeg lavede meget intervention og udredning, modtog jeg i min tid som psykolog i løntilskud al den supervision individuelt og i gruppe, som der er krav om til autorisation. Desuden deltog

jeg sammen med mine kolleger i diverse spændende kurser, hvor der på arbejdspladsen ikke skelnes mellem løntilskudsansatte og andet personale.

Et tveægget sværd

Holdningen fra arbejdspladsen var, at jeg som løntilskudspsykolog skulle være forskånet for et stort arbejdspress. Men som månederne gik og jeg følte mig hjemme i arbejdsopgaverne og glædeligt delte ud af min erfaring til nyansatte på afdelingen, steg selvtilliden og ambitionsniveaet. Min leder sagde tit, at jeg var deres 'flødeskum'. Men allerhelst ville jeg være en af bundene, da mange alligevel skraber flødeskummet af, når lagkagen skal spises!

Jeg besluttede mig derfor for, at min mulighed for at få en stilling på sigt var at have det samme antal ydelser som mine ordinært ansatte kolleger på fuld tid og på den måde imponere både kolleger og leder med mit store engagement.

Da applausen havde lagt sig, begyndte en følelse af uretfærdighed at rumstere i mig, og den officielle status som ledig, som jeg i begyndelsen udelukkende anskuede som en formalitet, syntes mere og mere nærværende og ydmygende. Da der så pludselig blev et vikariat ledigt på afdelingen og jeg ikke blev opfordret til at søge stillingen, eftersom de havde en mere erfaren kandidat, blev det for meget for mig. Jeg indså, at de uanede muligheder, jeg i udgangspunktet havde set i ordningen, var et tveægget sværd. Noget, der fra første dag på arbejdspladsen faktisk blev gjort helt eksplicit: ... *Du skal ikke regne med, at du bliver ansat, men man kan selvfølgelig aldrig vide...* En håbefuld arbejdsløs psykolog lytter mest til det sidste.

Oplevelsen gav anledning til selvansøgelse, og det gik op for mig, at jeg skulle skrue ned for ambitionsniveaet for at passe på mig selv. Ved siden af arbejdet havde jeg jo også to ansøgninger, der skulle skrives om ugen, samt møder med a-kassen, da man som psykolog i løntilskud skal følge de samme regler som andre forsikrede ledige.

Over en periode har Psykolog Nyt bragt beretninger om, hvordan nyuddannede psykologer har brudt arbejdsløsheden ved at søge til det .

LØNTILSKUD PÅ TO MÅDER

Offentligt: Den ledige modtager løn svarende til dagpengesats fra den offentlige institution, som modtager den lediges dagpenge fra a-kassen. Er det en arbejdsplads med overenskomst, får den ledige indbetalt til pension, svarende til hvis det var et normalt job. Arbejdsugen er 30 timer på dimittendsats og 37 timer på maksimal sats. Ordningen bevilges som regel for en periode på 6-12 måneder. Arbejdet tæller til autorisation, og der opspares fuld lønanciennitet.

Privat: Den ledige forhandler selv løn med virksomheden, som modtager et tilskud på aktuelt 68,55 kr. fra a-kassen. Arbejdsugen er 30 timer på dimittendsats og 37 timer på maksimal sats. Ordningen bevilges som regel for en periode på 6-12 måneder. Arbejdet tæller til autorisation, og der opspares fuld lønanciennitet.
(Kilde: www.aak.dk)

- > Jeg begyndte også at italesætte min sårbarhed og dilemmaerne forbundet med ikke at få en økonomisk anerkendelse for mit arbejde over for min supervisor, nærmeste leder og centerledelsen. Dette var en positiv oplevelse, og jeg mødte faktisk kun forståelse fra arbejdspladsen og et ønske om at være mere opmærksom i fremtiden.

En investering i fremtiden

Ved vejs ende var der igen et ledigt vikariat, og denne gang blev jeg opfordret til at søge. I stedet sagde jeg dog ja til en fastansættelse på et privat dagbehandlingstilbud i København, da jeg havde brug for nye udfordringer og større økonomisk tryk.

I det efterfølgende halve år viste min erfaring fra løntilskudsansættelsen og den faglige selvtillid, jeg opbyggede i forløbet, sig at være guld værd. Som eneste psykolog på en arbejdsplads i opstartsfasen blev jeg kastet ud i mange typer udfordringer og havde et stort behandlingsansvar for stedets børn og unge med psykiatriske diagnoser. Udfordringer, jeg bestemt ikke havde kunnet håndtere, hvis det ikke havde været for det foregående år i rammer, som kunne underbygges i teori såvel som i praksis, og som jeg, uden at det før var mig bevidst, havde internaliseret. Dog kom jeg hurtigt til at savne arbejdet i psykiatrien og psykologfaglige kolleger, og jeg begyndte derfor igen at søge nye veje.

I dag er jeg fastansat i børne- og ungdomspsykiatrien i Region Hovedstaden i en stilling og i et team, som jeg kan se mig selv i de næste mange år frem. Mine kolleger er alle meget mere erfarne end jeg med autorisation og en del også med specialistuddannelse, men på grund af min psykiatrierfaring og især den, jeg har inden for spiseforstyrrelsesområdet, kom jeg alligevel gennem nåleøjet.

Nogle råd på vejen

For tiden kritiseres den offentlige løntilskudsordning i medierne på

baggrund af en rapport fra Arbejdsmarkedsstyrelsen, der peger på, at ”... der blandt forsikrede ledige findes tegn på fastholdelse, og der er ikke tegn på, at det følges op af en forbedret beskæftigelsessituation efter afsluttet aktivering.” (1)

Min egen rejse med aktivering i ’dagpengeland’ tegner dog et andet billede af ordningen, og jeg konkluderer, her to år efter at jeg dimitterede som cand.psych., at det i min situation har været det hele værd.

Til ledige psykologer, som overvejer og måske endda ikke har et valg om at starte i løntilskud, vil jeg give følgende råd med på vejen:

Opsøg selv en arbejdsplads, som kan give dig erfaring med noget, du brænder for og ønsker at bruge fremover i din karriere som psykolog.

Gå ud fra, at du ikke bliver ansat på arbejdspladsen i forløbet, men at stillingen kan åbne deres og andres dør på sigt. Tag ekstra arbejdsopgaver, fordi det giver erfaring og tæller til autorisation, og ikke i den tro, at du vil blive ansat.

Tal med din supervisor og nærmeste leder om den sårbarhed og de dilemmaer, der kan opstå i forløbet på baggrund af den lønfor-skel, der er mellem dig og dine kolleger. Fortæl også, hvad de kan gøre for, at det bliver lettere at være dig. Ud over at det kommer dig selv til gode, vil løntilskudspsykologer på arbejdspladsen fremover profitere af det. En god leder kan håndtere det og ønsker at blive bedre til sit job. ■

Signe Elisabeth Klifoth, cand.psych.

(1) Michael Rosholm & Michael Svarer. Effekter af virksomhedsrettet aktivering i den aktive arbejdsmarkedspolitik. Arbejdsmarkedsstyrelsen, 2011.